

Стоянъ се викна, провикна :
 — Бѣличе, море Бѣличе,
 Чуй и ти, кучко шарена,
 Мечката ще ме удави! . . .

Като е кучка дочула
 Отъ връхъ отъ Стара-планина,
 Отъ Стоянови бачии,
 Де бѣше кучка вързана
 Съсь деветъ нови синджири
 За тая бука висока.
 Синджири не откъснала,
 Бука низъ коренъ извади,
 Па низъ гората търчеше,
 Бука следъ себе влачеше . . .
 Като си кучка притърча,
 Хвана тя мече стръвниче;
 Презъ срѣдъ мечето хванала,
 Та го на две преяла.
 Па хвана мечка стръвница,
 Та я отъ земя удари,
 И я за гуша улови,
 Па ѝ гръкляна извади.
 И си Стояна отърва . . .

Ал. Спасовъ.

